

Arrest

nr. 321 995 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, van Georgische nationaliteit, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2022.

Op 19 september 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Georgische nationaliteit en bent geboren en getogen in Tbilisi. U verklaarde dat u in 2018 door de rechtbank van de politie van financiën werd veroordeeld tot vier jaar voorwaardelijke gevangenisstraf. In april 2020 werd deze straf echter geannuleerd.

U werkte in een privébedrijf, F., dat geleid werd door de gebroeders G., zij hadden contacten met de autoriteiten. Op een bepaald moment diende u uw ontslag in en besloot u te gaan werken in Armenië waar u kennissen had wonen. Af en toe kwam u terug naar Georgië. Tijdens een van uw bezoeken kreeg u telefoon. De veiligheidsdienst van [het privébedrijf] F. liet u weten dat er fraude was geweest in het bedrijf en u werd ervan beschuldigd 30 000 of 35 000 lari gestolen te hebben. Als u geen geld zou betalen, zouden ze verder gaan met de klacht die tegen u was neergelegd. In dat geval zou u een veroordeling riskeren van zeven tot elf jaar gevangenisstraf.

U denkt dat [het privébedrijf] F. financiële controle had gekregen en dat er was ontdekt dat er geld werd witgewassen. Het bedrijf zou vervolgens een klacht tegen u hebben neergelegd om zichzelf zo in te dekken. U was niet het eerste slachtoffer van dit bedrijf en zal ook niet het laatste zijn.

In Georgië werd u gepest, bedreigd en fysiek lastig gevallen. Ze hebben u op moreel en fysiek vlak vernietigd. Bij terugkeer naar Georgië vreest u opgesloten of vermoord te worden.

U verliet Georgië op 4 augustus 2020 en reisde via Frankrijk per vliegtuig naar België. Op 7 november 2022 verzocht u om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele paspoort neer en uw rijbewijs. U legde tevens meerdere stukken neer om uw gezondheidstoestand aan te tonen: een kopie van een ziektebriefje van Dr. P.G., een kopie van vijf ziektebriefjes van Dr. V.G. en een kopie van drie psychologische attesten van psycholoog N.K.K..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangemerkt op basis waarvan het Commissariaat-generaal het opportuun heeft geacht om u in het kader van de behandeling van uw verzoek een aantal steunmaatregelen te verlenen.

*Nadat u op 25 november 2022 werd gehoord op de DVZ, werd u opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 10 januari 2023. Een dag voor het persoonlijk onderhoud liet uw advocaat, meester L., weten dat u niet aanwezig kon zijn omwille van ziekte, wat gestaafd wordt door een begeleidende brief van Dr. P.G. (zie document blauwe map 'afwezigheid gehoor 1') U werd aldus een tweede keer opgeroepen door het CGVS voor een persoonlijk onderhoud op 8 februari 2023. Tien dagen nadat de oproepingsbrief werd verstuurd, stuurde uw advocaat op 27 januari de boodschap dat u niet tevreden was over de tolk op de DVZ en dat er fouten stonden in uw verklaringen. (zie document blauwe map 'opmerking advocaat over DVZ') Hoewel er in dat schrijven geen gewag wordt gemaakt van eventuele gezondheidsproblemen, ontving het CGVS op 31 januari een tweede brief van uw advocaat met twee documenten die uw afwezigheid voor 8 februari 2023 staven. Het gaat om de volgende documenten: een brief opgesteld op 30 januari 2023 door psycholoog N.K.K. waarin o.a. gesteld wordt dat u sinds november 2022 tweemaandelijks op consultatie gaat. Er wordt gevraagd om het gehoor op het CGVS met **drie maanden** uit te stellen, met andere woorden tot en met **30 april 2023**. Het tweede document is een doktersbriefje van een huisarts, Dr. V.G., met de boodschap dat u niet naar het CGVS kan komen tot en met **30 juni 2023**. In haar eigen brief zei uw advocaat dat u niet gehoord kan worden tot **juli 2023**. (zie documenten blauwe map 'afwezigheid gehoor 2') Op 6 februari 2023 stuurde uw advocaat nog een extra doktersbriefje van dezelfde Dr. V.G. waarin wordt gesteld dat u omwille van gezondheidsredenen niet alleen niet hoorbaar bent, maar überhaupt niet kan spreken over uw verleden, **noch mondeling, noch schriftelijk**. (zie documenten blauwe map 'afwezigheid gehoor 2')*

Het feit dat een verzoeker om internationale bescherming een psychische aandoening (of een verstandelijke beperking) heeft, geeft op zichzelf niet aan dat deze niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p.89). Op basis van het psychologische attest van uw psycholoog is evenwel niet duidelijk waarom u gedurende drie maanden niet gehoord zou kunnen worden. In het attest wordt weliswaar melding gemaakt van posttraumatische symptomen, paniekaanvallen, nachtmerries met daarmee gepaard gaande fysieke symptomen, maar er wordt niet onderbouwd waarom drie maanden uitstel noodzakelijk is. Wat nog opmerkelijker is, is dat er doorheen de attesten stapsgewijs meer tijd wordt gevraagd. Waar uw psycholoog vroeg om drie maanden uitstel, maakte uw arts er maar liefst vijf maanden van, waarbij het alles behalve duidelijk is op basis waarvan Dr. V.G. van mening was dat u twee maanden meer tijd nodig hebt dan wat uw psycholoog oordeelde. Hoewel de motieven van het gevraagde uitstel reeds onduidelijk zijn, doet het gegeven dat Dr. V.G. nog een extra briefje opstelde waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat u evenmin over uw

verleden kan schrijven, zonder daarbij verder uit te leggen op basis waarvan hij tot die conclusie kwam, nog verdere vragen rijzen.

Ondanks bovenstaande vaststellingen, werd door het CGVS besloten om tegemoet te komen aan uw vraag om uitstel en werd u op 11 juli 2023 voor een derde maal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Om u verder te ondersteunen tijdens de procedure, werd er tegelijk met de derde oproepingsbrief een verzoek om inlichtingen opgestuurd met als doel een **bijkomende en objectieve duiding** bij uw medisch-psychische gezondheidstoestand te krijgen, om zo tegemoet te kunnen komen aan eventuele bijzondere procedurele noden. Er werd een aantal zaken gevraagd in het document, waaronder **de concrete vaststellingen en eventuele onderzoeken die aan de basis liggen van de observaties dat u niet hoorbaar was tot en met 30 juni 2023** en u omwille van gezondheidsredenen niet kon praten over uw verleden, noch mondeling, noch schriftelijk.

Op 7 juli 2023 kreeg het CGVS bericht van uw advocaat dat u nog steeds niet hoorbaar bent (opnieuw: noch mondeling, noch schriftelijk). Om uw afwezigheid voor 11 juli 2023 te staven en als antwoord op het verzoek om inlichtingen diende u drie documenten in van Dr. V.G. en psycholoog N.K.K.. (zie documenten blauwe map 'afwezigheid gehoor 3') Hierin wordt echter nauwelijks bijkomende informatie verschaft, hoewel daar door het CGVS expliciet om werd gevraagd. Dr. V.G. had u een doktersbriefje bezorgd waarin werd gesteld dat u niet hoorbaar bent tot en met **30 september 2023**. In een aparte handgeschreven brief merkte hij op dat u misschien tegen het **einde van 2023** over uw verleden zou kunnen praten. Het psychologisch attest van uw psycholoog is, op een paar zinnen na, identiek aan het eerste attest (dat van 30 januari 2023). Het enige dat verschilt, is de melding dat u medicatie krijgt voorgeschreven van uw arts en dat uw psycholoog **drie extra maanden uitstel** vraagt.

Opnieuw moet er vastgesteld worden dat er nog steeds geen bijkomend en objectief zicht wordt geboden op uw gezondheidstoestand en eventuele bijzondere procedurele noden. Er werd door het CGVS expliciet gevraagd om aan te tonen welke de concrete vaststellingen zijn evenals naar eventuele onderzoeken die werden uitgevoerd om tot de observatie te komen dat u niet hoorbaar bent. Echter, noch Dr. V.G., noch psycholoog N.K.K. komen hieraan tegemoet. Het louter herhalen van wat er reeds in eerdere attesten werd geschreven, kan niet gezien worden als een afdoend antwoord op het verzoek om inlichtingen van het CGVS, laat staan als verklaring voor de vaststelling dat u niet hoorbaar bent.

U werd niettemin een vierde keer opgeroepen om op 9 juli 2024 verklaringen te komen afleggen op het CGVS. Op 4 juli 2024 stuurde uw advocaat een brief met een aantal attesten van dezelfde medische zorgverleners, namelijk uw psycholoog en huisdokter (beide zonder de expertise van een psychiater). (zie documenten blauwe map 'afwezigheid gehoor 4') Uw advocaat haalde aan dat u niet in staat bent om uw asielsrelaas mondeling of schriftelijk te vertellen, ditmaal zonder vermelding van een einddatum. U legde een summier doktersbriefje neer van Dr. V.G. waarin hij beknopt schrijft dat u omwille van gezondheidsredenen niet kan deelnemen aan een gehoor op het CGVS en evenmin aan een schriftelijke procedure. Er wordt geenszins concreet uiteen gezet waarom u niet gehoord zou kunnen worden, laat staan dat er meer duidelijkheid wordt geschept over de door u in tussentijd gevolgde behandelingen en vooruitzichten. Ook uw psycholoog N.K.K. wijst er andermaal op dat u niet hoorbaar bent en vraagt opnieuw uitstel van uw gehoor op het CGVS, **zes maanden** deze keer. In het attest schrijft ze dat u lijdt aan PTSS als gevolg van wat u heeft meegemaakt in Georgië. Uw symptomen worden opnieuw opgelijst (slaapproblemen, hyperwaakzaamheid, angst, irritatie, depressie, concentratieproblemen, vermijding, intense herinneringen, nachtmerries) en uw psycholoog stelt dat stressvolle situaties een achteruitgang in uw mentale en fysieke gezondheid kunnen veroorzaken. Er wordt niet uitgelegd hoe tot de diagnose van PTSS gekomen wordt, wat uw behandelingstraject concreet inhoudt en hoe dit alles een doorslaggevende negatieve impact zou hebben op uw (cognitief) vermogen om op een zinvolle wijze aan een persoonlijk onderhoud deel te nemen. Er wordt niet gemotiveerd waarom het uiteenzetten van uw asielmotieven onmogelijk voor u zou zijn en waarom u niet in staat zou zijn om, mits het verlenen van de nodige steunmaatregelen door het CVGS, te kunnen deelnemen aan de asielprocedure.

Er moet benadrukt worden dat u meermaals de kans werd geboden om mee te werken aan uw asielprocedure. U bent in totaal, over een periode van meer dan anderhalf jaar, vier keer opgeroepen door het Commissariaatgeneraal, waarbij er telkens enkele maanden tot zelfs een jaar gewacht werd. Er zou echter sprake zijn van een duidelijke escalatie van uw psychologische problematiek, zonder dat u, uw advocaat, arts of psycholoog duidelijk en concreet uiteenzet wat er hiervan aan de basis ligt.

Terzake moet evenwel worden opgemerkt dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle **medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen

over het verzoek. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat u bezwaarlijk tegemoet komt aan deze plicht tot medewerking.

In toepassing van artikel 57/5ter, § 3 Vreemdelingenwet belet het gegeven dat géén persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de gegeven omstandigheden bovendien geenszins om een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, tenminste voor zover u minstens eenmaal de kans hebt gekregen om de inhoud van uw verzoek om internationale bescherming toe te lichten, wat hier duidelijk het geval is (zie supra).

In dit verband moet voorts worden benadrukt dat uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u op 25 november 2022 wél in staat was om te vertellen over uw verleden en uw asielmotieven uiteen te zetten. Op de DVZ maakte u op 25 november 2022 immers géén bijzondere procedurele noden kenbaar. U heeft op geen enkel moment aangegeven dat u omwille van uw psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de gevoerde procedure, noch om enige andere reden. (zie Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ; Beoordeling bijzondere procedurele noden) Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt verder dat u kon antwoorden op al de vragen en dat u kon uiteenzetten om welke reden u uit Georgië vertrokken bent, asiel aanvraagt, en wat u vreest bij terugkeer naar Georgië. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u gehinderd werd om uw relaas op correcte wijze uiteen te zetten. (Vragenlijst DVZ; Verklaring DVZ) Op 27 januari 2023 stuurde uw advocaat een brief met opmerkingen over het onderhoud op de DVZ. U was niet tevreden over de tolk en er zouden fouten staan in uw verklaringen (zie ook de afwegingen infra). Er werd in dit verband evenwel géén gewag gemaakt van bijzondere procedurele noden of enige mentale of psychologische problemen. (zie document blauwe map 'opmerking advocaat over DVZ') Zoals blijkt uit wat hierboven reeds aan bod komt, heeft het CGVS sinds 31 januari 2023 meerdere documenten ontvangen om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen en tout court niet hoorbaar zou zijn. U zou noch over uw asielproblemen kunnen spreken, noch schrijven. Echter, zoals tevens genoegzaam kan blijken uit wat voorafgaat, wordt er in deze attesten onvoldoende aangetoond welke bijzondere procedurele noden u zou hebben en in welke mate u niet hoorbaar zou zijn.

Het Commissariaat-generaal is dan ook van oordeel dat er in voorliggend geval voldoende betrouwbare elementen in uw administratief dossier aanwezig zijn om redelijkerwijze aan te nemen dat uw procedurele rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals om een inhoudelijke beslissing over uw verzoek om internationale bescherming te nemen.

In dit verband kan vooreerst worden verwezen naar de hoger beschreven kanttekeningen op het vlak van de bewijslast en medewerkingsplicht die in beginsel bij u berusten, en die een relevante negatieve indicatie vormen met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid of (minstens) gegrondheid van uw verzoek.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u in België bent aangekomen op **4 augustus 2020** maar slechts op **7 november 2022** een verzoek om internationale bescherming bij de asielinstanties hebt ingediend. Wanneer u op de DVZ gevraagd werd waarom u in België zo lang hebt gewacht vooraleer u een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde u dat u bij aankomst in België drie maanden met iemand wettelijk samenwoonde. Jullie gingen uit elkaar en een tijdje later vroeg iemand u ten huwelijk. U zei aanvankelijk ja, maar besloot later de verloving stop te zetten. (Verklaring DVZ, 25.11.2022, rubriek 33) Uw verklaring is echter weinig overtuigend. Uw verklaringen dat u zich enerzijds genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om uzelf veilig te stellen, maar dat u anderzijds meer dan twee jaar wachtte om asiel aan te vragen louter en alleen omdat u tweemaal een partner had, is onverenigbaar met uw bewering een vrees voor vervolging te koesteren in uw land van herkomst. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. **Uit het feit dat u meer dan twee jaar wachtte vooraleer asiel aan te vragen, blijkt aldus geen dwingende nood aan internationale bescherming.**

Voorts gaf u op de DVZ aan dat u in uw land van herkomst vreest gedood of opgesloten te worden omdat u problemen hebt met uw vorige werkgever, de gebroeders G. (Vragenlijst DVZ, 25.11.2022, rubriek 3.4, 3.5 en 3.8) Er moet opgemerkt worden dat u, om als vluchteling te worden erkend, dient aan te tonen dat de vervolging te wijten is aan één van de in de Geneefse Vluchtelingenconventie opgenomen gronden, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er dient een verband te zijn tussen de daden en de gronden van vervolging. In casu blijkt echter geenszins dat de door u aangevoerde vervolging zou zijn ingegeven door één van bovenstaande gronden. Uw beweerd relaas berust immers op problemen met uw vorige werkgevers, de gebroeders G., die u beschuldigen van fraude. Deze feiten zijn van interpersoonlijke aard en vertonen geen nexus met één van de aangehaalde gronden. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zoals reeds aangetoond, staat uw algemene geloofwaardigheid duidelijk ter discussie. Daarnaast valt het op dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt om uw asielmotieven te staven. U legt immers geen enkel bewijsstuk neer met betrekking tot deze feiten, noch over uw veroordeling in 2018, noch over uw tewerkstelling bij [het privébedrijf] F., en dit niettegenstaande de feiten dateren van jaren geleden, en u dus al enorm veel tijd heeft gehad om uw asielmotieven te onderleggen.

Zelfs indien er geloof gehecht zou kunnen worden aan het door u ingeroepen risico op het lijden van ernstige schade, dan nog **maakt u geenszins hard dat u geen bescherming zou kunnen krijgen in uw land van herkomst**. Immers, internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er mag van een verzoeker worden verwacht dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u dit geenszins aantoonst.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonst dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. U legt geen enkel bewijs neer dat de Georgische autoriteiten onwillig waren om u te helpen of in de toekomst onwillig zouden zijn indien u van mening bent dat u beschermd dient te worden.

Op 27 januari 2023 liet uw advocaat weten dat u niet tevreden was over de tolk die u ter beschikking werd gesteld tijdens het gesprek op de DVZ. (zie mail 27 januari 2023 in administratief dossier; blauwe map 'opmerking advocaat over DVZ') De tolk gedroeg zich respectloos tegenover u en tolkte naar het Frans, hoewel uw procedure in het Nederlands wordt gedaan. Bij het lezen van de aantekeningen had u gemerkt dat er veel fouten in de notities stonden, meer bepaald in rubriek 3.5 van de vragenlijst. Uw advocaat liet na te verduidelijken om welke fouten het ging. Ze verwees slechts naar vraag 3.5 maar er werd verder niets gespecificeerd. Het is dan ook niet duidelijk welke concrete fouten er zouden zijn neergeschreven bij DVZ, laat staan wat dan wel de juiste versie zou moeten zijn. De opmerking van uw advocaat verandert dan ook niets aan de vaststellingen die in uw dossier werden gemaakt.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, zaken die niet in twijfel worden getrokken. Uw rijbewijs houdt verder geen verband met uw asielmotieven. De attesten in verband met uw gezondheidstoestand werden reeds besproken.

Op basis van wat voorafgaat, wordt u internationale bescherming geweigerd. U maakte namelijk niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4 en 57/5ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster vraagt in hoofddede om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 5 november 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van Vreemdelingenwet, een nota met opmerkingen over waarin wordt ingegaan op de middelen aangevoerd in het verzoekschrift en wordt geconcludeerd dat deze niet gegrond zijn.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.2. Vooreerst heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier bijzondere procedurele noden konden worden aangemerkt in hoofde van verzoekster op basis waarvan de commissaris-generaal het opportuun heeft geacht om in het kader van de behandeling van het verzoek een aantal steunmaatregelen te verlenen.

Nadat verzoekster op 25 november 2022 werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken, werd zij viermaal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, met name op 10 januari 2023, op 8 februari 2023, op 11 juli 2023 en tenslotte een jaar later, op 9 juli 2024. Verzoekster kon telkens omwille van gezondheidsredenen niet ingaan op deze oproepingen en was – volgens haar huisarts – niet hoorbaar en niet in staat te spreken over haar verleden, noch mondeling, noch schriftelijk.

Er werd bij de derde oproeping tevens een verzoek om inlichtingen naar verzoekster verstuurd met het doel om een bijkomende en objectieve duiding bij haar medisch-psychische gezondheidstoestand te verkrijgen, om zo tegemoet te kunnen komen aan eventuele bijzondere procedurele noden. Er werden in het verzoek om inlichtingen een aantal zaken gevraagd waaronder de concrete vaststellingen en eventuele onderzoeken die werden uitgevoerd om tot de observatie te komen dat verzoekster niet hoorbaar is en zij omwille van gezondheidsredenen niet kan praten over haar verleden, noch mondeling, noch schriftelijk. Verzoekster diende als antwoord op dit verzoek om inlichtingen een doktersbriefje en een handgeschreven brief van haar huisarts en een psychologisch attest van haar psycholoog in. Deze documenten beperkten zich echter tot het louter herhalen van wat reeds in eerdere attesten werd geschreven en verschaffen nauwelijks bijkomende informatie. Deze documenten vormden bijgevolg geen afdoend antwoord op het verzoek om inlichtingen.

Bij de vierde oproeping voor het persoonlijk onderhoud, een jaar later op 9 juli 2024, diende verzoekster, ter verantwoording van haar afwezigheid, opnieuw een aantal attesten in van dezelfde medische zorgverleners, met name haar huisarts en psycholoog, waarin wederom wordt gesteld dat zij niet hoorbaar is en niet in staat is haar asielrelaas mondeling of schriftelijk uiteen te zetten, ditmaal zonder vermelding van een einddatum. De beknopte medische attesten boden ook geen duidelijkheid over de door verzoekster in tussentijd gevolgde behandelingen en vooruitzichten. In het attest van de psycholoog werd herhaald dat verzoekster lijdt aan PTSS als gevolg van wat zij heeft meegemaakt in Georgië, werden haar symptomen opgelijst en werd er gesteld dat stressvolle situaties een achteruitgang in haar mentale en fysieke gezondheid kunnen veroorzaken. Er werd echter niet uitgelegd hoe tot de diagnose van PTSS is gekomen, wat het behandelingstraject van verzoekster concreet inhoudt en hoe dit alles een doorslaggevende negatieve impact zou hebben op haar (cognitief) vermogen om op een zinvolle wijze aan een persoonlijk onderhoud deel te nemen. Er werd ook niet gemotiveerd waarom het uiteenzetten van haar asielmotieven onmogelijk zou zijn en waarom zij niet in staat zou zijn om, mits het verlenen van de nodige steunmaatregelen door het CGVS, te kunnen deelnemen aan de asielprocedure.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster op 25 november 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel in staat was om haar asielmotieven uiteen te zetten en dat zij toen geen bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Verzoekster heeft toen op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van haar psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de gevoerde procedure, noch om enige andere reden (zie AD, Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ; Beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ). Uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat zij kon antwoorden op alle vragen en dat zij kon uiteenzetten om welke reden zij uit Georgië was vertrokken, waarom zij om internationale bescherming vraagt, en wat zij vreest bij terugkeer naar Georgië. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij gehinderd werd om haar relaas op correcte wijze uiteen te zetten (zie AD, Vragenlijst DVZ; Verklaring DVZ). Op 27 januari 2023 stuurde de advocaat van verzoekster weliswaar een brief naar het CGVS met de boodschap dat verzoekster niet tevreden was over de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat er fouten zouden staan in haar verklaringen, zonder echter te specificeren welke fouten, laat staan wat dan wel de juiste versie zou moeten zijn.

Vermits verzoekster over een periode van meer dan anderhalf jaar vier keer door het CGVS werd opgeroepen waarbij telkens enkele maanden tot zelfs een jaar werd gewacht, en haar dus meermaals de mogelijkheid werd geboden om haar asielrelaas toe te lichten, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, en vermits in de medische attesten onvoldoende wordt aangetoond welke bijkomende steunmaatregelen zij nog nodig zou hebben en in welke mate zij niet hoorbaar zou zijn, heeft de commissaris-generaal op goede gronden besloten dat er in voorliggend geval voldoende betrouwbare elementen in het administratief dossier aanwezig zijn om redelijkerwijze aan te nemen dat de procedurele rechten van verzoekster in het kader van deze procedure gerespecteerd werden evenals om, conform artikel 57/5ter, §3 van de Vreemdelingenwet, een inhoudelijke beslissing over het verzoek om internationale bescherming te nemen zonder verzoekster persoonlijk te horen.

5.3. Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in om bovenstaande terechte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekster voert in het verzoekschrift het volgende verweer:

“1. De tegenpartij heeft een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen zonder dat verzoekster kon worden gehoord. De tegenpartij is van mening dat niet duidelijk is waarom verzoekster niet kan worden gehoord. Zij leek zelfs de medische diagnose in twijfel te trekken toen zij stelde dat de arts zonder uitleg tot de conclusie was gekomen dat verzoekster niet over haar verhaal kon praten. Verderop in haar beslissing leek de tegenpartij de professionals nodig te hebben om de zorg die verzoekster ontving te rechtvaardigen.

Benadrukt moet worden dat gezondheidswerkers hun diagnose niet hoeven te rechtvaardigen tegenover de tegenpartij, die, niet vergeten mag worden, niet medisch gekwalificeerd is.

De tegenpartij is van mening dat de verzoekster een escalatie van psychische problemen ervaart en is van mening dat niemand (advocaat, arts, psycholoog) deze escalatie kan verklaren.

Het gaat hier niet om een escalatie van de situatie, maar om een voortzetting van de psychische problemen ondanks de behandeling. Verzoekster toestand is psychologisch van aard. Het is daarom moeilijk om met zekerheid te zeggen hoe deze ziekte in de toekomst zal verlopen. De arts is op dit punt heel duidelijk als hij in zijn medische verklaring van 04 juli 2023 het volgende stelt: “J’espère une amélioration d’ici quelques mois, peut-être fin de l’année 2023; à ce moment-là elle sera peut-être capable de parler de son passé”. [Ik hoop op een verbetering over een paar maanden, misschien tegen het einde van 2023, tegen die tijd kan ze misschien over haar verleden praten.]

Het is derhalve ongepast dat de tegenpartij de door een ter zake bevoegde persoon gestelde medische diagnose in twijfel trekt.

De tegenpartij heeft verzoekster verweten dat zij haar geen document heeft overgelegd waarin wordt aangegeven welke maatregelen in haar gezondheidstoestand noodzakelijk zijn om aan bepaalde bijzondere procedurele noden te voldoen.

Deze kritiek snijdt geen hout. De arts was namelijk duidelijk: verzoekster was niet in staat om mondeling of schriftelijk over haar verhaal te praten. De enige passende maatregel was dan ook om verzoeksters hoorzitting uit te stellen. Indien verzoekster was gedwongen om haar verhaal mondeling of schriftelijk te vertellen, zou dit schadelijk zijn geweest voor haar gezondheidstoestand. Daarom moest de tegenpartij wachten om verzoekster te kunnen horen wanneer haar gezondheidstoestand dit toeliet.

Er zij aan herinnerd dat de artikel 57/5ter stelt dat: [...]

In het onderhavige geval waren er geen aanwijzingen dat verzoeksters situatie permanent was. Daarom moest worden gewacht tot zij beter was voordat zij kon worden gehoord over de redenen die haar asielverzoek rechtvaardigden.

2. Ondanks het feit dat verzoekster niet kon worden gehoord, heeft de tegenpartij een beslissing genomen op basis van het eerste gesprek dat verzoekster bij DVZ heeft gevoerd.

Verzoekster heeft haar raadvrouw echter laten weten dat het gesprek bij DVZ niet goed was verlopen en dat zij correcties had aan te brengen op vraag 5 (brief van 27 januari 2023).

De tegenpartij verwijt verzoekster dat zij niet specifiek is geweest. Het spreekt echter voor zich dat als verzoekster haar verhaal niet (mondeling of schriftelijk) met het CGVS kan bespreken, zij dat ook niet met haar advocaat kan doen. Het is het feit om te praten over wat ze heeft meegemaakt, met wie ze ook praat, dat onmogelijk is voor verzoekster.

Verzoekster heeft duidelijk aangegeven dat het gesprek bij DVZ niet goed was verlopen en dat de antwoorden die zij had opgeschreven niet klopten. Deze antwoorden waren dan ook onvoldoende om de beslissing van de tegenpartij op te baseren. Daarom moet worden vastgesteld dat verzoekster op dit moment, vanwege haar gezondheidstoestand, niet in staat is geweest om haar redenen voor haar vertrek uit Georgië te geven en dat zij op dit punt naar behoren moet worden gehoord.”

5.4. De Raad verwijst desbetreffend evenwel naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij integraal aan:

“2.1.2. Verzoekende partij doet gelden dat waar verweerder van mening zou zijn “dat niet duidelijk is waarom verzoekster niet kan worden gehoord”, benadrukt moet worden “dat gezondheidswerkers hun diagnose niet hoeven te rechtvaardigen tegenover de tegenpartij, die, niet vergeten mag worden, niet medisch gekwalificeerd is”, evenals dat het ongepast is “dat de tegenpartij de door een ter zake bevoegde persoon gestelde medische diagnose in twijfel trekt” en het volgens haar geen steek houdt om verzoekster te verwijten “dat zij haar geen document heeft overgelegd waarin wordt aangegeven welke maatregelen in haar gezondheidstoestand noodzakelijk zijn om aan bepaalde bijzondere procedurele noden te voldoen (sic)” terwijl verzoekster volgens een duidelijk oordeel van de arts niet in staat was “om mondeling of schriftelijk over haar verhaal te praten. De enige passende maatregel was dan ook om verzoeksters hoorzitting uit te stellen. Indien verzoekster was gedwongen om haar verhaal mondeling of schriftelijk te vertellen, zou dit schadelijk zijn geweest voor haar gezondheidstoestand.” Verzoekende partij voegt hier onder verwijzing naar

artikel 57/5ter, § 2, 2° Vreemdelingenwet aan toe dat er “[i]n het onderhavige geval waren er geen aanwijzingen dat verzoeksters situatie permanent was. Daarom moest worden gewacht tot zij beter was voordat zij kon worden gehoord over de redenen die haar asielverzoek rechtvaardigden.”

2.1.2.1. Verwerende partij beklemtoont vooreerst dat verzoekster, in toepassing van de artikelen 48/6, § 1, eerste en tweede lid en 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet, verplicht is om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met verzoekster te beoordelen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoekster en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het CGVS onderzoekt elk verzoek om internationale bescherming op individuele, objectieve en onpartijdige wijze, en houdt hierbij rekening met de relevante Belgische, Europese en internationale regelgeving, evenals met het geheel van de elementen eigen aan het verzoek.

Het CGVS is in het kader van dit onderzoek wettelijk verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren waarbij de verzoeker de kans krijgt om de motieven van zijn verzoek toe te lichten en aan te tonen. Het persoonlijk onderhoud is dan ook een essentieel onderdeel van de asielprocedure. Uitzonderingen op deze regel zijn beperkt en strikt bij wet geregeld (zie ook infra, onder punt 2.1.2.2).

Verweerder repliceert vervolgens dat artikel 48/9, § 4 Vreemdelingenwet bepaalt dat “[d]e ambtenaren van [...] het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen.”

Verwerende partij vestigt de aandacht op het gegeven dat de protection officers werkzaam op het Commissariaat-generaal een gedragscode naleven om te waarborgen dat het persoonlijk onderhoud, dat een sleutelmoment vormt bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op kwalitatieve wijze verloopt en rekening houdt met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals deze naar voren komen uit de concrete elementen in het administratief dossier. Voor meer informatie in dit verband, kan worden verwezen naar het Handvest van het persoonlijk onderhoud en beschikbaar op <https://cgvs-cgra.govshare.fed.be/comm/Publication/NL%20-%20Publicaties/CHARTER%20-%20Gehoorhandvest%20-%20NL.pdf>.

Hoewel de protection officers van het CGVS niet medisch geschoold zijn en zij de rol van medische professionals zodoende niet kunnen overnemen, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat de protection officers over de nodige kennis en expertise beschikken rond o.a. het horen van (kwetsbare) verzoekers of het nemen van gepaste procedurele steunmaatregelen, om in te spelen op eventuele procedurele noden die verzoekster zou hebben en om ervoor te zorgen dat het persoonlijk onderhoud op een veilige en serene wijze kan plaatsvinden. Dit laat het CGVS toe om zijn wettelijke opdracht te vervullen en een beslissing nemen over het verzoek te nemen, zodat ook de verzoekende partij zo spoedig mogelijk duidelijkheid verkrijgt met betrekking tot haar toekomstperspectieven op dit vlak. In dit verband kan bovendien in herinnering gebracht worden dat verzoekende partij zich op de dag van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS indien gewenst óók kan laten bijstaan door een advocaat en/of vertrouwenspersoon, zoals bv. haar behandelende psychologe, of arts. Voor meer informatie, zie <https://www.cgvs.be/nl/asiel/de-advocaat-en-de-vertrouwenspersoon>.

In het licht van wat voorafgaat, houdt verwerende partij dan ook vol dat het CGVS met recht kan vragen om bijkomende inlichtingen – zelfs al houden deze verband met de gezondheidstoestand van verzoekende partij – die in het bijzonder uiteenzetten welke concrete steunmaatregelen nodig of wenselijk geacht worden om verzoeksters effectieve deelname aan de asielprocedure en de verdere behandeling van haar verzoek mogelijk te maken en te faciliteren. Verweerder wijst erop dat het CGVS hierbij desgevallend óók de behandelende beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg van de verzoeker zelf kan raadplegen zoals in voorliggend geval herhaaldelijk gebeurd is (in dit verband, zie ook: Parl. St. Kamer, Doc 54 2548/001, p. 95).

Het is volgens verwerende partij immers duidelijk dat eventuele bevindingen met betrekking tot verzoeksters actuele gezondheidstoestand in voorliggend geval verband houden met de behandeling en het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Het is zodoende in het belang van verzoekster om hierrond medewerking te willen verlenen en de nodige stappen te zetten om hieraan tegemoet te komen. Dit geeft

verzoekende partij meteen ook de gelegenheid om haar verzoek verder te onderbouwen aan de hand van stavingsstukken.

Verwerende partij, van haar kant, houdt bij de behandeling en beoordeling van het verzoek rekening met het geheel van de elementen die voorliggen en heeft een zekere appreciatiemarge wat betreft de diverse feitelijke aspecten die steeds in samenhang worden onderzocht en geëvalueerd. Verweerder houdt terzake dan ook vol dat de bestreden beslissing, in weerwil van het betoog van verzoekende partij, met recht een aantal kanttekeningen plaatst bij de beperkte of soms zelfs incoherente feitelijke gegevens die bijvoorbeeld verstrekt worden aan de hand van diverse stukken die worden bijgebracht door verzoeksters arts, klinisch psychologe of ook raadvrouw. Verwerende partij verwijst hiertoe naar, en volhardt in, het geheel van de relevante vaststellingen in de bestreden beslissing (zie in het bijzonder op p. 2 van deze beslissing).

2.1.2.2. Verweerder repliceert vervolgens dat verzoeksters verwijzing naar (een schending van) artikel 57/5ter, § 2, 2° niet aan de orde is. Verweerder merkt op dat de mogelijkheid om in voorliggend geval een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te nemen zonder verzoekster persoonlijk te horen, steun vindt in artikel 57/5, § 3 Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: “Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.” Artikel 57/5, § 3 Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 14 (3) van de Asielprocedure richtlijn 2013/32/EU (APD).

Verweerder benadrukt dat artikel 14 (1) van de APD, evenals artikel 57/5, § 1 Vreemdelingenwet dat de omzetting hiervan vormt in Belgisch nationaal recht, het CGVS bij wijze van principe weliswaar opleggen om verzoekster (minstens) eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud dat haar in de gelegenheid stelt om persoonlijk gehoord te worden over de inhoud van haar verzoek om internationale bescherming. In dit verband motiveert de bestreden beslissing echter met recht dat verzoekster meermaals de kans werd geboden om mee te werken aan haar asielprocedure en zij in totaal, over een periode van meer dan anderhalf jaar, niet minder dan 4 keer opgeroepen werd door het Commissariaat-generaal, waarbij er telkens enkele maanden tot zelfs een jaar gewacht werd. Het CGVS heeft in voorliggend geval zodoende ruimschoots voldaan aan de oproepingsplicht die vervat ligt in voornoemde wettelijke bepalingen. Echter, deze artikelen verplichten het CGVS gééenszins om verzoekster eindeloos te blijven oproepen voor een onderhoud, zelfs al wordt er door haar een valabele reden voor afwezigheid op de geplande gehoren aangevoerd zoals zij pretendeert.

Verweerder is van oordeel dat de mogelijkheid om een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te nemen zonder dat er een persoonlijk onderhoud met de verzoeker in kwestie plaatsvindt om redenen die deze hiertoe (tijdelijk) zouden verhinderen, zoals in casu, niét beperkt is tot de zogenaamde uitzonderingen op een persoonlijk onderhoud zoals bepaald in artikel 14 (2), onder a) en b) APD of diens equivalent in artikel 57/5, § 2, 1° en 2° Vreemdelingenwet, namelijk: de verzoeker die op basis van het beschikbare bewijs erkend kan worden als vluchteling (quod non est), en de verzoeker die niet persoonlijk gehoord kan worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft (quod non est).

Verwerende partij stelt dat deze twee specifieke uitzonderingssituaties zoals bepaald in artikel 14 (2), onder a) en b) APD of diens equivalent in artikel 57/5, § 2, 1° en 2° Vreemdelingenwet, het mogelijk maken om af te wijken van de principiële verplichting voor de beslissingsautoriteit om, zoals bepaald in artikel 14 (1) APD en artikel 57/5, § 1 Vreemdelingenwet, de verzoeker minimaal eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Deze afwijking van de zogenaamde “oproepingsplicht” geldt zodoende in bepaalde strikt limitatief afgelijnde gevallen, maar sluit niét uit dat de beslissingsautoriteit óók in andere situaties, waarin de verzoekende partij zoals in casu herhaaldelijk de kans heeft gekregen om persoonlijk te worden gehoord, een beslissing kan nemen over het verzoek zonder dat het onderhoud effectief heeft plaatsgevonden (doch nadat er één of meerdere oproepingen zijn verstuurd).

Het beperken van de mogelijkheid om een inhoudelijke beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming zonder een persoonlijk onderhoud tot de voornoemde twee uitzonderingssituaties zou artikel 14 (3) APD en 57/5, § 3 Vreemdelingenwet overigens zinledig maken, waar moet worden opgemerkt dat artikel 14 (3) APD niet specifiek verwijst naar artikel 14 (2) APD maar spreekt over “dit artikel”, d.i. artikel 14 als geheel, en dit in tegenstelling tot bv. artikel 14 (4) APD dat wel uitdrukkelijk verwijst naar artikel 14 (2) onder b) APD.

Verweerder leest een bevestiging rond bovenstaande in de Memorie van Toelichting bij artikel 57/5ter, § 3 Vreemdelingenwet: “De derde paragraaf stelt dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet belet een beslissing te nemen over het verzoek tot internationale bescherming. Dit betreft de omzetting van artikel 14.3

van de richtlijn. Het principe blijft dat elke verzoeker minstens eenmaal de kans moet krijgen de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten (behoudens in de hiervoor vermelde uitzonderlijke situaties)” (Parl. St. Kamer, Doc 54 2548/001, p. 92 en 94-96). Verweerder leidt hieruit dan ook onverkort af dat een beslissing genomen kan worden zonder dat er een persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, tenminste op voorwaarde dat het principe gerespecteerd wordt dat de verzoeker minstens eenmaal is opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud (quod certe est), tenzij het gaat om één van de uitzonderingsgevallen, waarin het principe van eenmaal oproepen zelfs niet nageleefd moet worden (quod non est).

Verweerder voegt hier volledigheidshalve aan toe dat verzoekster, in het kader van de oproepen voor een persoonlijk onderhoud op 8 februari 2023 alsook op 9 juli 2024, tevens gevraagd werd om het CGVS schriftelijk alle elementen en motieven mee te delen op basis waarvan zij meent internationale bescherming nodig te hebben. Verzoekster werd zodoende de mogelijkheid geboden om haar persoonlijk standpunt kenbaar te maken, tijdens een persoonlijk onderhoud dan wel via een verzoek om inlichtingen, waardoor verwerende partij heeft voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht.

2.1.3. Wat betreft het gegeven dat verwerende partij de bestreden beslissing gesteund heeft op verklaringen die verzoekende partij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft afgelegd, werpt verzoekster tegen dat zij reeds via haar raadvrouw aan verweerder heeft laten weten dat het gesprek bij de DVZ niet goed verlopen is en “zij correcties had aan te brengen op vraag 5.” Verzoekster benadrukt dat verwerende partij haar moeilijk kan verwijten hierrond niet specifiek te zijn geweest, aangezien het “spreekt echter voor zich dat als verzoekster haar verhaal niet (mondeling of schriftelijk) met het CGVS kan bespreken, zij dat ook niet met haar advocaat kan doen.” Verzoekster besluit dat “[d]eze antwoorden waren dan ook onvoldoende om de beslissing van de tegenpartij op te baseren. Daarom moet worden vastgesteld dat verzoekster op dit moment, vanwege haar gezondheidstoestand, niet in staat is geweest om haar redenen voor haar vertrek uit Georgië te geven en dat zij op dit punt naar behoren moet worden gehoord.”

2.1.3.1. Verweerder antwoordt vooreerst dat de bestreden beslissing dienaangaande motiveert als volgt: “Op 27 januari 2023 liet uw advocaat weten dat u niet tevreden was over de tolk die u ter beschikking werd gesteld tijdens het gesprek op de DVZ. (zie mail 27 januari 2023 in administratief dossier; blauwe map ‘opmerking advocaat over DVZ’) De tolk gedroeg zich respectloos tegenover u en tolkte naar het Frans, hoewel uw procedure in het Nederlands wordt gedaan. Bij het lezen van de aantekeningen had u gemerkt dat er veel fouten in de notities stonden, meer bepaald in rubriek 3.5 van de vragenlijst. Uw advocaat liet na te verduidelijken om welke fouten het ging. Ze verwees slechts naar vraag 3.5 maar er werd verder niets gespecificeerd. Het is dan ook niet duidelijk welke concrete fouten er zouden zijn neergeschreven bij DVZ, laat staan wat dan wel de juiste versie zou moeten zijn. De opmerking van uw advocaat verandert dan ook niets aan de vaststellingen die in uw dossier werden gemaakt.”

2.1.3.2. Voor zover verzoekster actueel opwerpt dat haar moeilijk verweten kan worden dat zij niet specifiek geweest is, aangezien het “spreekt echter voor zich dat als verzoekster haar verhaal niet (mondeling of schriftelijk) met het CGVS kan bespreken, zij dat ook niet met haar advocaat kan doen”, kan verweerder dit argument geenszins bijtreden. Verwerende partij ziet immers niet in op welke wijze de verklaring dat verzoeker haar verhaal mondeling noch schriftelijk zou kunnen doen om reden dat zulks haar op psychisch vlak enerzijds (te) zwaar zou vallen, op aannemelijke wijze gerijmd kan worden met de vaststelling dat dit psychisch lijden er haar anderzijds schijnbaar niet van weerhouden zou hebben om wel nauwgezet kennis te nemen van (en geconfronteerd te worden met) de kwestieuze verklaringen en haar verhaal.

Dat verzoekster zich vervolgens louter zou beperken tot de mededeling dat “zij correcties had aan te brengen op vraag 5” (van de voorbereidende vragenlijst van het CGVS d.d. 25/11/2022) zonder hieromtrent ook maar enige verduidelijking te bieden, kan naar mening van verweerder niet overtuigen, temeer aangezien zij noch haar raadvrouw in het begeleidend schrijven van 27 januari 2023 waarnaar door verzoekende partij wordt verwezen, noch op enig moment voordien, melding maken van enig psychische beletsel dat een toelichting rond haar motieven zou bemoeilijken laat staan onmogelijk zou maken, en dergelijk argument slechts voor het eerst wordt aangevoerd in het “psychologisch advies” van de hand van N.K.K. d.d. 30 januari 2023, terwijl verzoekster volgens ditzelfde advies reeds sinds november 2022 tweemaal per maand door deze psychologe zou worden opgevolgd.

Verweerder stelt voorts vast dat verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift nog steeds géén enkel bijkomend concreet element te berde brengt met betrekking tot de zogenaamde onjuistheden waarvan sprake in de elementen van de DVZ, niettegenstaande haar raadvrouw (die toch geacht wordt voor verzoekster te spreken) in diezelfde beroepsakte aangeeft dat verzoekster “wenst in de Georgisch taal verhoord te worden horen (sic).” Verzoeksters argument kan zodoende niet overtuigen en doet bijaldien geen afbreuk aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, waaronder het motief dat “er in voorliggend geval voldoende betrouwbare elementen in [het] administratief dossier aanwezig zijn om redelijkerwijze aan te nemen dat [verzoeksters] procedurele rechten in het kader van onderhavige procedure

gerespecteerd worden, evenals om een inhoudelijke beslissing over [haar] verzoek om internationale bescherming te nemen.”

5.5. Verzoekster verklaart Georgië te hebben verlaten omwille van problemen met haar voormalige werkgevers, de gebroeders G., van het privébedrijf F. Verzoekster wordt beschuldigd van fraude en 30 000 of 35 000 lari te hebben gestolen van het bedrijf. Als verzoekster geen geld zou betalen, zouden ze verder gaan met de klacht die tegen haar was neergelegd en zou zij een veroordeling riskeren van zeven tot elf jaar gevangenisstraf. Verzoekster werd gepest, bedreigd en fysiek aangevallen. Ze besloot Georgië in augustus 2020 te verlaten en reisde naar België. Op 7 november 2022 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

5.6. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, noch dat zij in geval van terugkeer naar Georgië een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is gebaseerd op volgende gronden:

(i) Verzoekster kwam op 4 augustus 2020 aan in België maar heeft pas op 7 november 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend; Uit het feit dat verzoekster meer dan twee jaar heeft gewacht alvorens asiel aan te vragen, blijkt aldus geen dwingende nood aan internationale bescherming;

(ii) De problemen van verzoekster met haar voormalige werkgevers die haar beschuldigden van fraude, zijn van interpersoonlijke aard en vertonen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming;

(iii) Verzoekster legt geen enkel bewijsstuk neer om haar asielmotieven te staven; Ze legt geen enkel bewijsstuk neer met betrekking tot de beweerde feiten, noch over haar veroordeling in 2018, noch over haar tewerkstelling bij [het privébedrijf] F.;

(iv)) Uit objectieve landeninformatie, beschikbaar in het administratief dossier, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem; Verzoekster maakt het niet in concreto aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van haar eigen autoriteiten; Ze legt geen enkel bewijs neer dat de Georgische autoriteiten onwillig waren of in de toekomst onwillig zullen zijn om haar te helpen;

(v) De door verzoekster neergelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.7. Wat betreft haar laattijdig verzoek om internationale bescherming herhaalt verzoekster in het verzoekschrift dat zij in België is aangekomen *“uit angst in haar land van herkomst. In België ontmoette zij een persoon die haar ten huwelijk vroeg. Door deze verbintenis dacht verzoekster beschermd te zijn omdat zij hierdoor in België zou kunnen blijven.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, hetgeen logischerwijze niet van aard is om afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing waar deze in dit verband besluit dat deze verklaring weinig overtuigend is: *“Uw verklaringen dat u zich enerzijds genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om uzelf veilig te stellen, maar dat u anderzijds meer dan twee jaar wachtte om asiel aan te vragen louter en alleen omdat u tweemaal een partner had, is onverenigbaar met uw bewering een vrees voor vervolging te koesteren in uw land van herkomst. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit het feit dat u meer dan twee jaar wachtte vooraleer asiel aan te vragen, blijkt aldus geen dwingende nood aan internationale bescherming.”*

5.8. De overige motieven van de bestreden beslissing laat verzoekster geheel ongemoeid en blijven, bij gebrek aan dienstig verweer, onverminderd overeind.

5.9. Het verweer van verzoekster is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van de motieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

5.10. Er kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen, noch

een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.11. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoekster geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen en evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een kennelijke beoordelingsfout kan worden aangenomen.

5.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.14. Waar verzoekster ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. HOEFNAGELS